

Måndagen den 13 oktober

Kl. 12.00

*Fyllnadsval till utskott**Kompletteringsval till
utskott, krigsdelega-
tionen och förvalt-
ningsstyrelsen***1 § Fyllnadsval till utskott**

Företogs val av en suppleant i vart och ett av lag-, social- och jordbruksutskotten.

Anf. 1 TALMANNEN:

Enligt ett till kammaren inkommet protokollsutdrag har valberedningen enhälligt föreslagit Mona Saint Cyr till suppleant i lagutskottet och jordbruksutskottet samt Karin Israelsson till suppleant i socialutskottet.

Kammaren utsåg till

suppleant i lagutskottet

Mona Saint Cyr (m)

suppleant i socialutskottet

Karin Israelsson (c)

suppleant i jordbruksutskottet

Mona Saint Cyr (m)

2 § Kompletteringsval till utskott, krigsdelegationen och förvaltningsstyrelsen**Anf. 2 TALMANNEN:**

På grund av uppkomna vakanser i vissa utskott, krigsdelegationen och förvaltningsstyrelsen har moderata samlingspartiets och folkpartiets partigrupper anmält följande nya representanter, nämligen som ledamot i finansutskottet Anne Wibble, som ledamot i utrikesutskottet Anita Bråkenhielm, som suppleant i finansutskottet Lennart Alsén, som suppleant i utrikesutskottet Carl Bildt, som ledamot i krigsdelegationen andra vice talman Karl Erik Eriksson, som ledamot i förvaltningsstyrelsen Birgit Friggebo och som suppleant i förvaltningsstyrelsen Carl-Johan Wilson.

Talmannen förklarade valda till

ledamot i finansutskottet

Anne Wibble (fp) efter Björn Molin

Prot. 1986/87:5
13 oktober 1986

ledamot i utrikesutskottet
Anita Bråkenhielm (m) efter Carl Bildt

*Kompletteringsval till
utskott, krigsdelega-
tionen och förvalt-
ningsstyrelsen*

suppleant i finansutskottet
Lennart Alsén (fp) efter Anne Wibble

suppleant i utrikesutskottet
Carl Bildt (m) efter Anita Bråkenhielm

ledamot i riksdagens krigsdelegation
andre vice talman Karl Erik Eriksson (fp) efter Björn Molin

ledamot i riksdagens förvaltningsstyrelse
Birgit Friggebo (fp) efter Björn Molin

suppleant i riksdagens förvaltningsstyrelse
Carl-Johan Wilson (fp) efter Birgit Friggebo

3 § Upplästes följande inkomna skrivelse:

Till riksdagen

Härmed anhåller jag om befrielse från uppdraget som bankofullmäktige.
Stockholm den 10 oktober 1986

Anne Wibble

Denna anhållan bifölls av kammaren.

4 § Föredrogs och hänvisades
Skrivelse och proposition
1986/87:21 och 22 till justitieutskottet

5 § Föredrogs och hänvisades
Motion
1986/87:Ju101 till justitieutskottet

6 § Anmäldes och bordlades
Proposition
1986/87:23 Exportkreditgarantier m. m. i utländska valutor

7 § Anmäldes och bordlades
Konstitutionsutskottets betänkande
1986/87:1 Kommunal tjänsteexport (prop. 1985/86:154)

Trafikutskottets betänkanden
1986/87:1 Trafiksäkerhet och trafikföreskrifter m. m.
1986/87:2 Vissa trafikpolitiska frågor m. m.

Jordbruksutskottets betänkanden
1986/87:1 Trädgårdsnäringen
1986/87:2 Avfallshantering
1986/87:3 Naturvård

Arbetsmarknadsutskottets betänkande
1986/87:1 Arbetslöshetsförsäkring

Prot. 1986/87:5
13 oktober 1986

Meddelande om interpellationer

8 § Meddelande om interpellationer

Meddelades att följande interpellationer framställdes

den 9 oktober

1986/87:33 av *Ulla Pettersson* (s) till kommunikationsministern om färjetrafiken till Gotland:

Färjetrafiken till och från Gotland har fr. o. m. innevarande säsong avsevärt försämrats genom lägre kapacitet och olämpligt tonnage på den sydliga linjen. Sommaren 1987 försvinner även Ölandstrafiken.

För gotlänningar och övriga Gotlandsresenärer liksom för det gotländska näringslivet är goda förbindelser med det övriga landet en nödvändighet. Även med tanke på att nuvarande avtalsperiod mellan staten och Rederi AB Gotland (Gotlandsbolaget) löper ut vid årsskiftet 1987-1988 är det av största vikt att en långsiktig trafiklösning nu kommer till stånd.

Frågan har väckt stor debatt på ön. Bl. a. har Gotlands arbetarekommun framlagt en idéskiss enligt vilken staten garanterar daglig bastrafik på två färjelinjer året runt med härför avpassat, lämpligen statligt ägt, tonnage (kapacitets- och handikappanpassat), medan utrymme lämnas för kompletterande sommartrafik utanför koncessionstrafiken, eventuellt förenad med viss avgift.

Hur bedömer kommunikationsministern möjligheterna till en trafiklösning som den ovan skisserade?

Vilka åtgärder har vidtagits eller kommer att vidtas för att den i år genomförda försämringen i färjetrafiken endast blir tillfällig och för att Gotlandstrafiken skall få en bra och långsiktig lösning?

1986/87:34 av *Bo Hammar* (vpk) till kommunikationsministern om färjetrafiken till Gotland:

"Färjan är gotlänningarnas väg/bro och järnväg. Men till skillnad mot fastlandet måste vi gotlänningar betala avgift så snart vi ska åka utanför länets gränser. Och till skillnad mot broar och vägar på fastlandet som är tidtabellsfria är vi helt tidtabellsbundna.

Samtidigt som man anser att vägar, broar och vissa järnvägar i övriga delar av landet bör finansieras via statsbudgeten, så anses gotlandstrafiken kosta staten så mycket att besparingar måste göras.”

Så formulerar länsstyrelsen på Gotland gotlänningarnas uppfattningar om öns kommunikationer med övriga landet. Låg turtäthet, höga priser och en hopplös tidtabell drabbar inte bara gotlänningarna utan också i hög grad turismen, vilken som bekant är en av öns allra viktigaste näringar.

I stället för nödvändiga förbättringar av färjetrafiken kommer allt tätare propåer om ytterligare försämringar. Hittills mest utmanande var förslaget att koncentrera all färjetrafik till fastlandet till Oxelösund – ett förslag som nu förhoppningsvis en gång för alla är avskrivet.

Efter att riksdagen den 2 juni i år fattade beslut om transportstöd till Gotland har ytterligare mycket allvarliga försämringar av färjetrafiken skett. Så skall t. ex. vissa dagar under lågsäsongen passagerartrafiken till Oskarshamn bedrivas av lastfärjan Gute, som bara tar ett fåtal passagerare. Dessutom gäller det att vara ung och i god kondition om man skall orka ta sig upp de 70 trappstegen på Gute. Handikappade och barnfamiljer är definitivt utestängda. En massiv opinion på Gotland kräver fortsatt daglig trafik med passagerarfartyget Gotland.

Även under nästa års sommarsäsong blir det försämringar. Färjetrafiken på Öland upphör. Färjetrafiken till Oskarshamn och Västervik reduceras kraftigt. Ytterligare ökad arbetslöshet på Gotland och nedgång för turistnäringen lär bli följdén. De samhälleliga förlusterna blir förmodligen många gånger större än ”besparingarna” på färjetrafiken.

Mot denna bakgrund vill jag fråga:

Är kommunikationsministern beredd att återställa tidigare trafikkapacitet och standard på de södra linjerna i Gotlandstrafiken samt ta initiativ till en allmän förbättring av Gotlands kommunikationer med fastlandet?

1986/87:35 av *Lars-Ove Hagberg* (vpk) till industriministern om verksamheten vid Boliden Mineral AB:

Boliden Mineral AB har beslutat om kraftiga inskränkningar i sin verksamhet. Bl. a. drabbas sulfidmalmsgruvorna i Mellansverige – Garpenberg och Saxberget – av kraftiga rationaliseringsåtgärder.

Motivet för Boliden är bristande lönsamhet med hänvisning till metallprisernas fallande tendens.

Offensiva satsningar på utvinning av sulfidmalmer läggs på is, samtidigt som prospekteringsverksamheten kraftigt minskar, främst i Mellansverige.

Till bilden av Bolidens verksamhet hör att en ny ägargrupp behärskar bolaget, nämligen Trelleborg, en ägargrupp som har mycket små band till mineralutvinnings traditioner.

För Boliden Mineral AB gäller i första hand att tillförsäkra sig profiler. Lönsamheten måste därför höjas. Nu anpassar bolaget sin verksamhet efter de sjunkande metallpriserna. Detta kortsiktiga synsätt är inte förenligt med en uthållig och långsiktig mineralpolitik. Kortsiktigheten överbryggas inte mineralprisernas upp- och nedgång i ett längre perspektiv.

Mineralförsörjning har en strategisk betydelse för ett land som vårt. Det

handlar om självförsörjning och sårbarhet. Otvivelaktigt ger en trygg mineralpolitik ett visst mått av nationellt oberoende. Något ansvar för en sådan utveckling har självfallet inget kapitalistiskt företag.

Resultatet av Bolidens åtstramning är att Saxbergsgruvans existens allt oftare ifrågasätts och att Garpenbergs expansion nu har förbytts i nedgång. Planerna på att utvinna Europas största silverfyndighet har skrinlagts.

Gruvnärningen medför stora ingrepp i naturen. Tungmetallutsläppen från Garpenbergs gruvområde fortsätter. De miljövillkor som regeringen föreskrev Boliden, när frågan om villkoren för silverfyndigheten behandlades, har Boliden tydligen inget som helst intresse av att uppfylla i dagens läge.

Boliden Mineral AB:s agerande är ett hot mot en långsiktig och uthållig mineralpolitik. Bolidens kortsiktiga lönsamhetskrav måste ersättas med samhällsekonomiska överväganden för att trygga en nationell mineralpolitik.

Med hänvisning till ovanstående vill jag ställa följande frågor till industriministern:

1. Planerar regeringen att ingripa i utvecklingen på sulfidmalmsområdet och säkerställa en långsiktig och uthållig nationell mineralpolitik?
2. Inger den av Boliden Mineral AB förda mineralpolitiken regeringen någon oro vad gäller sårbarhet och nationellt oberoende?
3. Är regeringen beredd överväga att säkerställa en offensiv mineralpolitik genom att överföra Boliden i samhällets ägo?
4. Vilka åtgärder ämnar regeringen vidta för att se till att nödvändiga miljöåtgärder vidtas vid Garpenbergsgruvan?
5. Vilka åtgärder och insatser planerar regeringen för att sätta fart på prospekteringsverksamheten?

den 10 oktober

1986/87:36 av Lars-Ove Hagberg (vpk) till industriministern om regeringens strategi för stålindustrin:

År 1984 klubbade riksdagen igenom regeringens förslag till omstrukturering av den svenska industrin för rostfritt specialstål. Finanshajarna Stenbeck och Wall tillhörde vinnarna. Industriministern själv lyste av stolthet över uppgörelsen.

Johnsonfamiljen med Nordstjernen i spetsen skulle ta ett tioårigt ägaransvar för nya Avesta enligt uppgörelsen med regeringen. Regeringens uppgörelse med tidigare och nuvarande ägare inom specialstålsindustrin genomfördes och beslutades utan att någon investeringsstruktur- eller sysselsättningsplan förelåg.

Redan efter två år vill nu Nordstjernen bryta uppgörelsen med regeringen om ett tioårigt ägaransvar och vill sälja ut Avesta till finska Outokompu eller tyska Thyssen. För närvarande sägs att förhandlingarna är nedlagda.

Johnsonfamiljens uthållighet varade alltså i två år, vilket måste vara ett slag i ansiktet på industriministern, eftersom det var ett starkt och uthålligt ägaransvar industriministern eftersträvade.

Problemet Avesta kommer att bestå, eftersom miljardinvesteringar krävs.

Framtida lösningar kommer att ske enbart på de villkor kapitalintressena på marknaden föreskriver, om inte regeringspolitiken lägger fast en bestämd strategi för den svenska stålningens fortbestånd.

För Avesta skymtar ibland en "svensk lösning" med SSAB. Utvecklingen närmar sig den punkt att ett "svenskt metallbolag" blir oundvikligt, om stålindustrin i vårt land långsiktigt skall kunna överleva och hållas på en rimlig nivå.

Med hänvisning till det anförda vill jag ställa följande frågor till industriministern:

1. Med vilka medel skall regeringen utkräva ägaransvar av Nordstjernen och garantera erforderliga investeringar?
2. Är regeringen beredd att utarbeta en nationell strategi för stålindustrin, som leder till ett "svenskt metallbolag"?

1986/87:37 av *Lars-Ove Hagberg* (vpk) till arbetsmarknadsministern om förkortning av arbetstiden:

Övertiden ökar och allt fler arbetar i flexibla arbetstidsformer. Svenska arbetsgivareföreningen (SAF) har fått sin vilja igenom och skapat ett arbetsliv med flexibilitet i och konjunkturanpassning av arbetstiderna. Detta sker på bekostnad av jämlikhetssträvanden och på bekostnad av de sociala villkoren för människorna.

Nu har regeringen signalerat att delegationen för arbetstidsfrågor (DELFA) skall läggas ned. Den har gjort sitt.

I början av 1980-talet var trycket starkt när det gällde en förkortning av arbetsdagen till sex timmar. Utanför vpk, det socialdemokratiska kvinnoförbundet och den radikala kvinnorörelsen fanns det t. o. m. debattörer inom fackföreningsrörelsen som visade stort intresse för en daglig arbetstidsförkortning. Men denna öppna debatt tystnade snabbt efter den socialdemokratiska valsegern 1982. Regeringen ändrade DELFA:s uppgifter till att ta fram fakta och material. Den kommande debatten skulle ske utifrån DELFA:s material. Och så blev det. DELFA:s fakta blev till största delen SAF-inspirerade fakta. Flexibilitet, konjunkturanpassning och den dagliga arbetstidsförkortningens omöjlighet har varit DELFA-rapporternas resultat.

Några rapporter från Ylva Eriksson och Rita Liljeström har fått utgöra alibi för den s. k. objektiviteten. Dessa rapporter har visat att jämlikhet mellan män och kvinnor, solidaritet och gemenskap med barn och gamla och ett väl fungerande socialt nätverk och samhällsengagemang kräver en förkortad arbetsdag.

Medan DELFA rapporterade, handlade SAF. Med 1980-talets Saltsjöbadsanda i ryggen har, nu arbetslivet, på SAF:s initiativ, översvämmats av arbetstidsregler och lagar som är skraddarsydda för konjunkturanpassade och flexibelt anpassade arbetstider samt ökad övertid. Misstanken att regeringen tillsatte DELFA för att avvärja sextimmarskravet och föra in debatten på andra vägar bekräftas av utvecklingen och av att DELFA nu skall läggas ned.

"Lägg sextimmarsdagen på hyllan", var följdriktigt Berit Rolléns testamente sedan hon lämnat ordförandeskapet i DELFA och statssekreterarjob-

bet i arbetsmarknadsdepartementet.

Det anmärkningsvärda är att DELFA aldrig fick utreda hur en sextimarsdag skulle förverkligas – inte ens en konsekvensutredning med olika alternativ genomfördes.

Med hänvisning till det anförda vill jag ställa följande frågor till arbetsmarknadsministern:

1. Har DELFA uppfyllt de av regeringen uppställda målen eftersom DELFA nu läggs ned?
2. Vilka hinder föreligger för att regeringen seriöst utreder möjligheterna till en förkortning av arbetstiden till sex timmar per dag i t. ex. DELFA:s regi?

1986/87:38 av *Viola Claesson* (vpk) till jordbruksministern om bestrålningen av livsmedel:

”Min mardröm är att Europas matberg bestrålas och lagras så länge att det inte finns kvar något näringsvärde i det och att det sedan utskeppas till tredje världen i form av bistånd!”

Uttalandet ovan fälldes i somras av den engelske forskaren Tony Webb, som besökte Nordiska miljölägret på Ven och som intervjuats av svenska tidningar om bestrålning av livsmedel.

I ett trettiotal länder, bl. a. Holland och Belgien, är det tillåtet att bestråla livsmedel. I Sverige råder oklarhet om huruvida det existerar ett formellt förbud mot sådan bestrålning. På livsmedelsverkets bord finns emellertid en ansökan om tillstånd för bestrålning av kryddor. Av remissyttranden till livsmedelskontrollutredningen, där även bestrålning av livsmedel diskuteras, framgår tydligt att ett stort antal organisationer och instanser i Sverige pläderar för ett klart förbud mot bestrålning av livsmedel. Detta sker med hänvisning till kvalitetskrav.

Skälen till bestrålning är flera, men inte desto mindre tvivelaktiga. Att t. ex. bestråla dåligt kött eller skämda räkor, kyckling, grönsaker eller frukt för att få matvarorna att se färska ut är förfälskning. Riskerna är dessutom stora att sådana livskraftiga bakterier som botulinus inte dör vid behandlingen, vilket däremot bakteriernas naturliga fiender, jäst- och mögelsvampar, gör. Uppgifter om att också vitaminerna kan förstöras upp till 80 % är mycket allvarliga.

Trots att det sagts att det råder förbud mot bestrålning av livsmedel i Sverige finns det uppgifter om att ett parti räkor, som i våras kom till den svenska gränsen och som sändes tillbaka, sedan återkom bestrålat och att räkorna då passerade som ”färska”. Säljare var det engelska företaget Flying Goose Ltd. Ett avslöjande av en liknande manipulation i Storbritannien sägs ha lett till att ICA i Helsingborg vägrade att ta emot bestrålade räkor som anlände till Sverige. Enligt den engelska konsumentorganisationen, London Food Commission, skall räkorna ha packats om och sålts till en grossist i Göteborg.

Uppgifterna är skrämmande inte minst med tanke på risken för att

Prot. 1986/87:5
13 oktober 1986

Meddelande om interpellationer

livsfarliga bakterier kan överleva bestrålning. Det finns ännu inga metoder utvecklade för att avslöja om en vara är bestrålad.

Bakom olika länders formella tillstånd att bestråla livsmedel finns starka intressen på det militära området, från kärnkraftsindustrin, stora livsmedelsbolag etc. Vid bestrålning används bl. a. cesium 137 och kobolt 60, vilka är radioaktiva isotoper. Trots att det inte lär finnas risk för radioaktivitet i bestrålade livsmedel – riskerna är som nämnts av annat slag – finns det anledning att varna för ett kommande internationellt genombrott när det gäller bestrålning av livsmedel.

Kravet på oförfalskade livsmedel är ett sedan gammalt förankrat folkrörelsekrav i vårt land. I vinstsyfte försöker de mäktiga livsmedelsbolagen dock att avtrubba konsumenternas känsla för kvalitet. Bolagen präglar ett falskt krismedvetande samtidigt som allt fler färskvaror förvandlas till stapelvaror med hjälp av manipulering och kemiska tillsatser. Bestrålning av livsmedel kommer att ytterligare försämra läget för konsumenterna och måste därför förhindras.

Med hänvisning till ovanstående och till löften om förbättringar när det gäller livskvaliteten för människorna i Sverige vill jag fråga följande:

1. Råder det ett formellt förbud mot bestrålning av livsmedel?
2. Finns det ett existerande förbud mot import av bestrålade livsmedel?
3. Har någon svensk myndighet försökt att kontrollera uppgiften om att bestrålad mat införts till Sverige?
4. Ämnar regeringen ta initiativ för att få till stånd ett internationellt samarbete mot bestrålning av livsmedel?

1986/87:39 av Britta Bjelle (fp) till industriministern om regionalpolitiken:

Regionalpolitik har under en följd av år i hög grad identifierats med stödsystem av olika slag. Transportstöd, olika slag av bidrag och fördelaktiga kreditmöjligheter, variationer i företagens sociala avgifter och andra typer av system för ekonomisk överföring har stått i centrum för diskussionen. Men man frågar sig om något område är bortglömt i debatten. I boken *Regional mångfald till rikets gagn* argumenterar en grupp forskare, knutna till ERU, för infrastrukturens betydelse för regional utveckling. Det är stommen av järnvägar, vägar och andra system som har den långsiktiga betydelsen för regionalpolitiken.

Forskarna skriver: "Regionalpolitik förknippas numera ofta – åtminstone informellt – med ett fåtal industripolitiska medel – – –. Historien har lärt oss att de viktigaste regionalpolitiska åtgärderna inte är industripolitiska. De viktigaste åtgärderna är i stället de långsiktiga satsningarna på att åstadkomma en väl fungerande infrastruktur."

I regionalpolitiken måste staten stödja inte bara själva infrastrukturen utan också själva kommunikationerna. Mängden resande kan aldrig bli tillräckligt stor för att man skall få bärighet på en tågsträcka eller en busslinje i glesbygden. Tillgång till allmänna kommunikationer i glesbygd är en nödvändighet för att människor skall vilja och kunna bo kvar där.

Tillgång till goda kommunikationer är också en nödvändighet för att någon över huvud taget skall kunna ta egna initiativ och tordas satsa på egna idéer.

Närhet, dvs. goda kommunikationer, har också stor psykologisk betydelse för etablering av företag, utveckling av turism och – inte minst – viljan att verka på en närbelägen ort när den egna inte kan erbjuda arbete.

Regeringen har de senaste åren utsatt kommunikationerna i Norrbotten för stora påfrestningar. Statsbidragen till kollektivtrafiken slopas; i Norrbotten täckte bidragen 20 % av kostnaderna. Det blir ett hårt slag för kollektivtrafiken när bidragen försvinner. Järnvägstrafiken skall vara lönsam på varje sträcka för sig – annars läggs den ner. För närvarande förs diskussioner som tyder på att all persontrafik norr om Ånge kan komma att läggas ned under dagtid, då den inte är lönsam.

Statens driftbidrag till kommunerna för att de skall hålla vägnätet i trim har minskats. Likaså har statsbidragen minskats till byggande av kommunala vägar.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga industriministern:

1. Avser regeringen förändra den regionalpolitiska medelsarsenalen till att även omfatta infrastruktur och kommunikationer?
2. Avser regeringen att genom krympande anslag till kommunikationerna fortsättningsvis försämra förutsättningarna för glesbygdsområden att uppnå de regionalpolitiska målen?

den 13 oktober

1986/87:40 av Lars Tobisson (m) till finansministern om löntagarfonderna:

Riksdagen beslöt i december 1983 att införa fondsocialismen i Sverige. För detta systemskifte anfördes från socialdemokratiskt håll en rad argument, bland vilka de viktigaste var följande:

1. Fonderna skulle medverka till lugn och återhållsamhet i lönerörelserna.
2. De skulle förse näringslivet med riskkapital.
3. De skulle skapa en jämnare förmögenhetsfördelning.
4. De skulle stärka ATP-systemet.
5. De skulle ge medborgarna, särskilt löntagarna, större insyn och inflytande i näringslivet.

Vi som motsatte oss fondbeslutet hävdade att alla dessa argument var svepskäl och att det egentliga syftet var att överföra makten över företagen till facket.

Det har nu gått mer än två år sedan fonderna inledde sin verksamhet. Därmed är det möjligt att på grundval av vunna erfarenheter dra slutsatser om fondbeslutets konsekvenser.

Jag vill därför fråga finansministern:

På vilket sätt har de anförda målen för fonderna uppfyllts?

1986/87:41 av Kerstin Gellerman (fp) till statsrådet Birgitta Dahl om åtgärder för att minska freonanvändningen:

Hoten mot jordens ozonlager är flera. Värst är kanske ändå freongaserna. Trots förbudet att använda freoner som drivgas i sprayburkar ökar utsläppen

Prot. 1986/87:5
13 oktober 1986

Meddelande om frågor

av freon i atmosfären mycket kraftigt. Detta beror på den kraftigt ökade användningen av freoner i skumplast, isoleringsmaterial i kylskåp och luftkonditioneringsapparater m. m.

I en larmrapport från naturvårdsverket konstateras att vi i Sverige använder 5 000 ton freon årligen. Denna mängd kommer, om ingenting görs, att öka till 7 000 ton om tio år.

Problemet förvärras av det faktum att freoner inte bryts ner. Med andra ord, allt som används kommer förr eller senare ut i atmosfären. Hotet mot det livsviktiga ozonlagret tilltar således för var dag. Det har nu också konstaterats att det existerar ett ozonhål över Antarktis.

Dessa nya data är så oroväckande att ett snabbt agerande från regeringen är nödvändigt för att komma till rätta med problemet.

Jag vill därför fråga miljöministern:

Ämnar regeringen vidta några åtgärder i syfte att minska den svenska freonanvändningen?

9 § Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framstälts

den 10 oktober

1986/87:56 av *Lars-Ove Hagberg* (vpk) till statsrådet Bengt K. Å. Johansson om avtalsförhandlingarna på den offentliga sektorn:

Avtalsförhandlingarna på den offentliga sektorn har resulterat i konflikt. Med direktiv om ett löneökningstak på 5 % styr regeringen avtalsrörelsen. Detta lyckades på den privata sektorn.

Arbetsgivarverket är, de offentliga arbetgivarnas förhandlingsorgan. Emellertid har regeringen utöver sina direktiv om lönetak direkt blandat sig i avtalsförhandlingarna, tillsatt medlingskommission över parternas huvuden och agerat för att sänka medlarnas s. k. slutbud.

Mot denna bakgrund vill jag fråga löneministern:

Ämnar regeringen införa ett nytt förhandlingssystem inom den offentliga sektorn, där regeringen aktivt medverkar i arbetsgivarverkets förhandlingar med de anställdas organisationer?

1986/87:57 av *Hans Nyhage* (m) till utbildningsministern om statsbidraget till fyratimmarsammanskomster inom studiecirkelverksamheten:

Riksdagen har beslutat att frågan om statsbidragsberättigade fyratimmarsammanskomster inom studiecirkelverksamheten skall prövas (UbU 1985/86:19). En förutsättning för dylika sammankomster skall enligt beslutet vara att de ej medför några merkostnader för staten, någon ökning av antalet studietimmar totalt eller andra, icke önskvärda effekter.

Med anledning av riksdagsbeslutet har skolöverstyrelsen utarbetat anvisningar enligt vilka varje fyratimmarsammanskomst skall motsvaras av en

tvåtimmarssammankomst inom en och samma studiecirkel. Detta medför krångel och försvårar verksamheten, främst inom den estetiska sektorn.

Prot. 1986/87:5
13 oktober 1986

Meddelande om frågor

Vill statsrådet medverka till att studieförbunden inom ramen för sina totalt tilldelade antal timmar, utan merkostnad för staten, själva får avgöra hur fyrtimmarssammankomsterna skall fördelas?

1986/87:58 av *Göte Jonsson* (m) till justitieministern om polispersonalens säkerhet vid tjänsteutövning:

Våldsutvecklingen i samhället inger stark oro. Detta gäller också det ökade våldet mot polismän under tjänsteutövning. Rikspolischefen Holger Romander aktualiserade denna fråga under den nyligen avslutade kongressen som Svenska polisförbundet höll i Södertälje. En angelägen åtgärd är att skärpa straffen vid våld mot polismän.

Med anledning av ovanstående frågar jag:

Vilka åtgärder ämnar statsrådet vidta i syfte att öka polispersonalens säkerhet vid tjänsteutövning?

den 13 oktober

1986/87:59 av *Birgitta Hambraeus* (c) till jordbruksministern om ändrade regler för avverkning i fjällnära skogsområden:

Bönder har i århundraden brukat den *fjällnära skogen* utan att hota naturen eller andra näringar. Det s. k. rationella skogsbruket, som drivs fram bl. a. av skogsvårdslagen, gör så stora ingrepp att återväxten äventyras, flora och fauna utarmas och rennäringen kan omöjliggöras.

Älvdalens kommun och Idre sameby har överklagat ett beslut av skogsstyrelsen att tillåta Korsnäs att avverka ett fjällnära skogsområde, som utgör uppsamlingsplatsen intill det nybyggda slakteriet. En sådan avverkning skulle allvarligt hota rennäringen. Idre sameby har betalat ett tioårigt arrende omfattande också detta skogsområde.

Jag vill fråga jordbruksministern:

Ämnar statsrådet föreslå ändring i skogsvårdslagen så att skogsstyrelsen inte skall ge tillstånd till en sådan typ av avverkning som utarmar naturen och hotar samernas näring?

10 § Kammaren åtskildes kl. 12.02.

In fidem

BENGT TÖRNELL

/Olof Marcusson